

Zbor către libertate

Îndrăzneța evadare a familiei Wetzel din Germania de Est

Text de Kristen Fulton

Ilustrații de Torben Kuhlmann

Traducere din limba engleză de Laura Frunză

Chiar dacă reușeau să-și țină planul secret, evadarea nu avea să fie ușoară. Guvernul urmărea totul.

Lună de lună, mama a cumpărat câțiva metri de nailon.

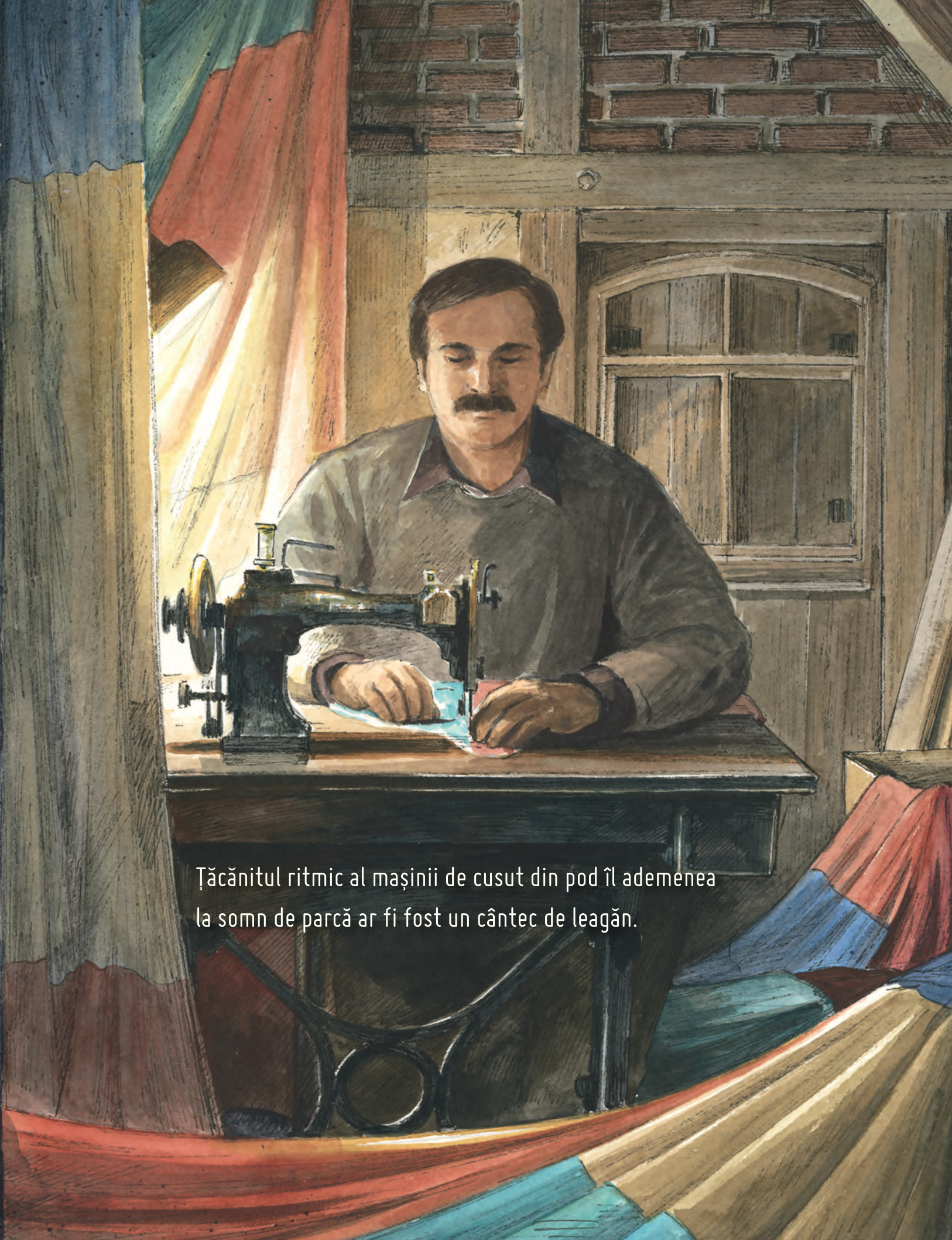
Săptămână de săptămână, tata a cumpărat câțiva litri de combustibil.

Zi de zi, Peter a mers la școală în uniforma lui apretată. Trecea pe lângă soldați înarmați cu mitraliere și pe lângă câini care lătrau și mârâiau întruna.

Mai bine de-un an, Peter a stat noaptea în pat, privind lumina care se strecura pe sub ușa de la camera lui. Strălucirea aceea palidă venea de la lampa de sudură a tatălui său.

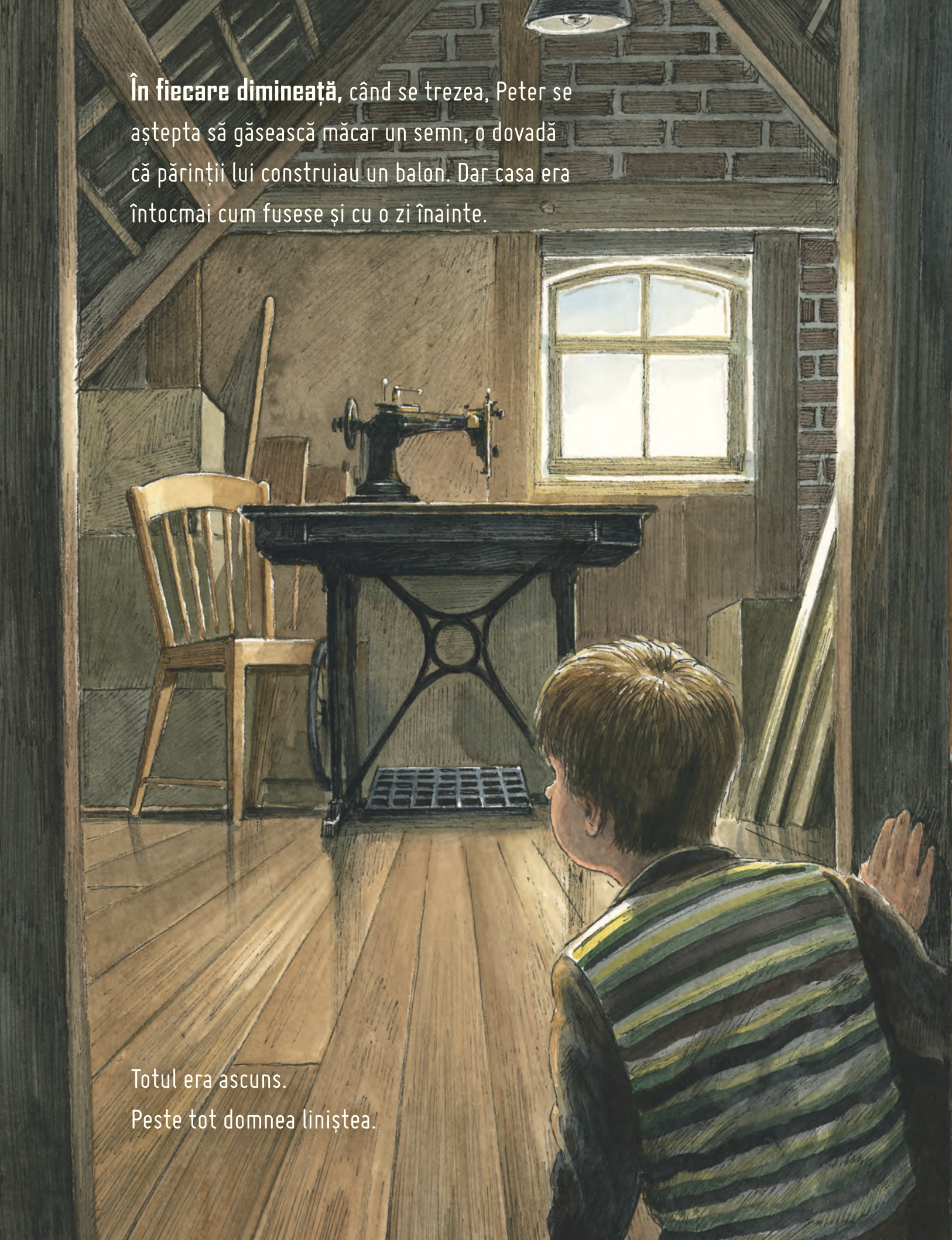

Țăcănitul ritmic al mașinii de cusut din pod îl ademenea
la somn de parcă ar fi fost un cântec de leagăn.

În fiecare dimineață, când se trezea, Peter se aștepta să găsească măcar un semn, o dovadă că părinții lui construiau un balon. Dar casa era întocmai cum fusese și cu o zi înainte.

Totul era ascuns.
Peste tot domnea liniștea.

Peter se întreba dacă nu cumva visase poza aceea. Oare va evada vreodată din Germania de Est? Va merge la o petrecere în pijamale? Și nu-i va mai fi teamă? Voia să-și întrebe părinții, dar îl puseseră să promită că nu va vorbi niciodată despre poză.

Și oricât de greu i-a fost, Peter și-a ținut promisiunea.

TENTATIVE DE EVADARE

Famiile Wetzel și Strelzyk au construit trei baloane cu aer cald, iar al treilea a fost ultimul și cel care i-a purtat spre libertate, peste zid. Primul balon era făcut dintr-un fel de pânză impermeabilă. În timpul unei tentative de zbor, au descoperit că pânza nu permitea umezelii să se evapore, astfel că se aduna condens în vârful balonului; din cauza greutateii condensului, pânza s-a prăbușit peste arzător. Al doilea balon a avut și el probleme, în special cu arzătorul. Din cauza asta, familia Wetzel s-a temut că și-ar fi pus viețile în pericol, hotărând să caute altă metodă de evadare și lăsând al doilea balon familiei Strelzyk.

Dar circumstanțele i-au făcut să-și schimbe planurile. În timpul primei încercări de evadare, familiile au lăsat câteva unelte în urmă. Inițial, nu s-au îngrijorat că ar putea fi în pericol dacă ar fi descoperite, pentru că erau unelte casnice banale,

iar Stasi, poliția politică din Germania de Est, nu putea bănuși că fuseseră folosite într-o tentativă de evadare.

Dar în timpul celei de-a doua încercări de evadare, familia Strelzyk — de data asta fără familia Wetzel — a fost

nevoită să fugă și să lase în urmă al doilea balon

într-un câmp din apropierea locului în care fuseseră găsite uneltele. Poliția a dedus că atât balonul, cât și uneltele fuseseră folosite într-o încercare de a fugi. Prin urmare, au dat un anunț la ziar prin care cereau informații, iar cei din familia Wetzel și-au dat seama că era doar o chestiune de timp până să fie descoperiți. Trebuiau să evadeze și trebuiau s-o facă atunci! Cea mai rapidă metodă a fost să construiască un al treilea și ultim balon.

Famiile Wetzel și Strelzyk au construit al treilea balon, cel reușit, în mai puțin de șase săptămâni, iar în noaptea de 16 septembrie 1979 și-au dus la îndeplinire planurile îndrăznețe de evadare și au reușit să treacă zidul, însă nu fără peripeții. A durat mai puțin de jumătate de oră ca balonul să se deplaseze în jur de 24 de kilometri — 24 de kilometri care le-au schimbat viețile pentru totdeauna.

Günter Wetzel a devenit pilot de avioane mici și instructor de zbor și s-a întors de mai multe ori în Germania de Est, pentru a-i ajuta și pe alții să evadeze.

Günter, Petra, Peter și Andreas Wetzel locuiesc și acum în Germania.

NOTA AUTOAREI

După ce am citit un paragraf scurt dintr-un exemplar din 1979 al revistei *Time*, am fost profund impresionată de familia Wetzel. Perseverența lor de a le oferi copiilor o viață mai bună m-a emoționat. Am găsit în ziare câteva articole care descriau zborul dificil peste zid, dar voiam să aflu și mai multe. Voiam să stau de vorbă cu cei din familia Wetzel.

M-am bucurat când am aflat că Günter Wetzel încă mai locuia în Germania. După ce am corespondat pe e-mail câteva luni, a fost de acord să ne întâlnim. În timp ce mă pregăteam pentru interviu, m-am întrebat cum era acest erou în carne și oase. Poate că nu avea pelerină sau mască, dar riscase totul, salvase două familii și adusese speranța în viața a milioane de oameni. Am descoperit că Günter Wetzel era exact așa cum ar trebui să fie eroii: blând și generos.

M-am întrebat de ce hotărâse să-mi împărtășească mie povestea, și de ce tocmai acum. Trecuseră 34 de ani de la curajoasa lor evadare și îmi istorisea totul mie, unei scriitoare necunoscute. De ce? Mi-a mărturisit că, după evadare, mulți oameni au vrut să-i ia un interviu, dar pe atunci încă avea îndoieli, nu voia să-și împărtășească povestea. Copiii erau mici, iar el și Petra își făceau griji că ar putea fi prea expuși. Totodată, se temea și că dacă vorbește, își poate pune în pericol prietenii care încă locuiau în Germania de Est.

Un indicator din Bavaria care marchează locul în care a aterizat balonul

Răspunsul său a fost cel al unui om care a făcut ce trebuia făcut în vremuri grele și care nu a fost niciodată motivat de faimă și de glorie. După căderea zidului, lumea a părut să uite de eroii ca Günter, care și-au riscat viețile cu atâta timp înainte. Asta, până acum.

Când am fost în Germania, am refăcut traseul familiei Wetzel din noaptea aceea. Barierele din zidul dintre Germania de Est și de Vest erau adesea de lățimea unei străzi — pentru noi e ușor să mergem pe acolo în ziua de azi, dar atunci erau pline de paznici înarmați, de explozibili și de sârmă ghimpată. În apropiere de orașul Naila, în Bavaria, este un copac care are pe el un indicator cu un balon — marchează desigur locul în care a aterizat balonul.